

Sygnatura akt I C 1283/13 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marcin Korajczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Mierzejewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 maja 2014 r. w O.

sprawy z powództwa **G. C.**

przeciwko M. B. (1)

o zapłatę

orzeka:

oddala powództwo.

/-/ M. Korajczyk

Sygn. akt I C 1283/13 upr

UZASADNIENIE

W dniu 3 lipca 2013 r. do Sądu Rejonowego w Tychach wpłynął pozew **G. C.** prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w B., który wniósł o zasądzenie na jego rzecz od M. B. (1) kwoty 636,36 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 485,00 zł, liczonymi od dnia 15.11.2012 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od (...) s.c. prawo do wierzytelności z tytułu umowy pożyczki gotówkowej zawartej z M. B. (1).

W dniu 15.07.2013 r. Sąd Rejonowy w Tychach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując pozwanemu zapłatę na rzecz powoda kwoty 636,36 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 485,00 zł, liczonymi od dnia 15.11.2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 204,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany **M. B. (1)** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż zawarł umowę pożyczki w dniu 4.11.2011 r., nie został jednak zapoznany z warunkami tej umowy. Podniósł, iż zawarta umowa była sprzeczna z postanowieniami kodeksu cywilnego i ustawy o kredycie konsumenckim. Wskazał, iż w sprawie udzielonych pożyczek prowadzone jest

wobec pierwotnego wierzyciela postępowanie przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Stwierdził, iż poinformował pierwotnego wierzyciela, iż spłacił całą należność, jaka wynikała z zawartej umowy pożyczki.

Postanowieniem z dnia 20.09.2013 r. Sąd Rejonowy w Tychach przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Ostrołęce.

W toku postępowania M. B. (1) podnosił, iż umowa pożyczki będąca źródłem roszczenia w niniejszej sprawie jest nieważna, gdyż zmierzała do obejścia przepisów prawa.

W odniesieniu do twierdzeń pozwanego, G. C. podtrzymał żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. C. prowadzi działalność gospodarczą w przedmiocie działalności wspomagającej usługi finansowe, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszków emerytalnych, pod firmami (...).H.U. (...), (... s.c.", (... 2 s.c." oraz „F.U.H. N. (...) s.c.” (**dowód:** wypis z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej RP – k. 7)

M. B. (1) w dniu 12.12.2012 r., w lokalu przedsiębiorstwa (...) s.c. w O., zawarł umowę pożyczki gotówkowej w wysokości 485,00 zł, przy czym koszty jej uzyskania wynosiły 135,00 zł. Termin spłaty pożyczki określono na dzień 10.01.2012 r. Z treści zawartej umowy wynikało, iż pożyczkodawcą była osoba fizyczna – A. M., której pełnomocnikami oraz jednocześnie poręczycielami pożyczki i pośrednikami byli M. C. (1), G. C., A. G., A. Z. - wspólnicy spółki cywilnej (...) s.c. (dalej również określani jako „wspólnicy (...) s.c.”), za których działała przy zawarciu umowy przedstawicielka w osobie E. G.. (**dowód:** umowa pożyczki gotówkowej z dnia 12.12.2011 r. – k. 93, umowa poręczenia zawarta pomiędzy A. M. a (...) s.c. z dnia 12.12.2011 r. – k. 95, zeznania M. B. (1) – k. 72, 111 - 112)

Tego samego dnia, podczas zawierania umowy (...) zawarł ze współnikami (...) s.c. M. C. (1), G. C., A. G., A. Z. umowę zlecenia dotyczącą poręczenia za kwotę pożyczki udzielonej mu w tym dniu przez A. M., za wynagrodzeniem w wysokości 110,00 zł. (**dowód:** umowa zlecenia z dnia 12.12.2011 r. – k. 94)

W dniu 25.01.2012 r. wspólnicy (...) s.c. działając w imieniu A. M. wezwali M. B. (1) do zapłaty kwoty 540,00 zł. Następnie wszczęto postępowanie windykacyjne wobec pozwanego. (**dowód:** wezwanie do zapłaty – k. 11, protokół windykacyjny z dnia 24.02.2012 r. – k. 12)

Następnie w dniu 15.05.2012 r. zawarto pomiędzy A. M. reprezentowaną przez swojego pełnomocnika – M. C. (2), a współnikami (...) s.c. umowę cesji wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki zawartej z M. B. w dniu 12.12.2011 r. (**dowód:** umowa przelewu wierzytelności z dnia 15.05.2012 r. – k. 13 – 14, pełnomocnictwo szczególne udzielone przez A. M. M. C. (2) – k. 15 – 16)

Na podstawie umowy przelewu z dnia 14.11.2012 r. zawartej pomiędzy współnikami (...) s.c. a G. C., prowadzonym działalność gospodarczą pod firmą (...), nabył on prawo do spornej wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 12.12.2011 r. G. C. wezwał M. B. (1) pismem z dnia 14.11.2012 r. do uiszczenia żądanej pozwym kwoty. (**dowód:** umowa przelewu wierzytelności z dnia 14.11.2012 r. – k. 8, wezwanie do zapłaty wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru – k. 9)

Umowa pożyczki gotówkowej z dnia 12.12.2011 r. była trzecią z kolei umową pożyczki jaką M. B. (1) zawarł z osobą fizyczną za pośrednictwem współników (...) s.c., których reprezentowała E. G.. Pierwszą z umów zawarto w dniu 4.11.2011 r. i dotyczyła ona pożyczki w wysokości 398 zł. Wpisany w tę umowę pożyczkodawcą była A. K.. Przy próbie prolongaty terminu spłaty wierzytelności, zawarto z pozwanym kolejną umowę pożyczki w dniu 10.11.2011 r. na kwotę 475,00 zł, która pokryła koszty pierwszej z nich. Wpisany w tę umowę pożyczkodawcą była A. J.. Następnie w dniu 12.12.2011 r. zawarta została umowa, stanowiąca źródło roszczenia objętego pozwym. Pożyczka ta w kwocie 485,00 zł pokryła koszty umowy pożyczki zawartej w dniu 10.11.2011 r. Wpisany w tę umowę pożyczkodawcą była A. M.. Powyższe umowy były co do istoty tożsame pod względem konstrukcyjnym i zawsze wiązały się z koniecznością zawarcia dodatkowej umowy zlecenia poręczenia przez współników (...) s.c. M. B. (1) nie zna A. M., A. K. i A. J.. Poznał

jedynie E. G.. (**dowód:** umowa pożyczki gotówkowej z dnia 4.11.2011 – k. 87, umowa zlecenia z dnia 4.11.2011 r. – k. 88, umowa poręczenia z dnia 4.11.2011 r. – k. 89, umowa pożyczki gotówkowej z dnia 10.11.2011 r. – k. 90, umowa zlecenia – k. 91, umowa poręczenia – k. 92)

W dniu 14.02.2013 r. M. B. wpłacił na poczet pożyczki z dnia 12.12.2011 r. kwotę 100,00 zł, która zaliczona została na poczet kosztów windykacyjnych zgodnie z § 10 ust. 3 umowy pożyczki gotówkowej. (**dowód:** potwierdzenie polecenia przelewu gotówkowego – k. 41)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadzi postępowanie wyjaśniające w sprawie pożyczek gotówkowych udzielanych za pośrednictwem wspólników (...) s.c. (**dowód:** pismo Prezesa UOKiK z dnia 5 kwietnia 2013 r. – k. 42 – 43, pismo Prezesa UOKiK z dnia 7 marca 2014 r. – k. 76 – 77)

M. B. (1) zwracał się do pozwanego o wyjaśnienia w sprawie wysokości żadanego roszczenia. W odpowiedzi pracownik pozwanego wskazał, iż wysokość należności wynosi 636,36 zł. (**dowód:** pismo pozwanego z dnia 11 marca 2014 r. – k. 78, pismo (...) z dnia 20.12.2012 r. – 79, pismo pozwanego z dnia 14.03.2012 r. – k. 103 – 104)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z przedstawionych dokumentów, w tym umów pożyczek gotówkowych, jakie zawierał pozwany, umów zlecenia poręczenia i cesji wierzytelności.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd wziął pod uwagę również zeznania pozwanego M. B. (1), które w konfrontacji z pozostałymi dowodami okazały się co do zasady wiarygodne, spójne i logiczne. Pozwany szczegółowo wskazał, jakie były okoliczności zawarcia umów, z kim zawierał te umowy i jaka była jego świadomość co do ich treści. Sąd odmówił jedynie pozwanemu wiary w zakresie, w jakim wskazał, że spłacił kwotę pożyczki wskazaną w umowę, albowiem pozwany nie przedstawił na tę okoliczność dowodów wpłat na łąną kwotę dochodzoną pozwem.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo było niezasadne.

W niniejszej sprawie przedmiotem żądania pozwu była kwota 636,36 zł, wynikająca z umowy pożyczki gotówkowej jaką M. B. (1) zawarł formalnie z osobą fizyczną A. M. w dniu 12 grudnia 2011 r. w O. w lokalu przedsiębiorstwa (...) s.c.

Pozwany podniósł w toku prowadzonego postępowania zarzut nieważności zawartej umowy pożyczki gotówkowej, wskazując iż zmierzała ona do obejścia przepisów prawa.

W ocenie Sądu zarzut ten był zasadny. Ponadto, zawarta umowa była również sprzeczna z zasadami współzycia społeczne, co również sprawiło, że cechowała się ona przymiotem nieważności.

Jak wynika z ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, G. C. nabył prawo do żądanej wierzytelności w drodze umowy cesji, jaką zawarł w dniu 14.11.2012 r. ze wspólnikami (...) s.c. Podkreślenia wymaga, iż powód jest jednym ze wspólników spółki cywilnej działającej pod firmą (...) s.c. (k. 7). Istotnym z punktu widzenia oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy jest także fakt, iż (...) s.c. nie była pierwotnym wierzycielem, gdyż również nabyła omawianą wierzytelność w drodze umowy przelewu z dnia 15 maja 2012 r. od A. M.. Zgodnie z powyższymi ustaleniami, w konfrontacji z treścią przedstawionych umów pożyczki gotówkowej, w tym tej zawartej w dniu 12 grudnia 2011 r. stwierdzić należy, iż pożyczkodawcą – z literalnego punktu widzenia umowy - była A. M. – osoba fizyczna. Konstrukcja umowy zakładała, iż pełnomocnikami A. M. oraz jednocześnie poręczycielami pożyczki i pośrednikami byli wspólnicy spółki cywilnej (...) s.c. to jest M. C. (1), G. C., A. G., A. Z., za których działała przy zawarciu umowy przedstawicielka w osobie E. G.. W związku z zastosowaniem powyższej konstrukcji, sporna umowa została zawarta pomiędzy osobami fizycznymi, gdzie spółka (...) s.c. występowała w podwójnej roli poręczyciela i pełnomocnika pożyczkodawcy, a nie pożyczkodawcy, w rolę którego została „podstawiona” nieznaną pozwanemu osobą fizyczną – A. M..

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, iż M. B. (3) zawierając w siedzibie przedsiębiorstwa (...) s.c. kolejno trzy umowy pożyczki gotówkowej (z trzema różnymi i nieznanymi sobie osobami fizycznymi) nie miał świadomości,

iż w rzeczywistości zawiera umowę z osobą fizyczną. Stanowczo twierdził, iż nie zna A. M. i nigdy nie zawierał z nią żadnej umowy. Tożsame zeznania złożył co do umów pożyczki gotówkowej z dnia 4 i 10 listopada 2011 r., podnosząc iż nie zna rzeczywistych pożyczkodawców, tj. A. K. oraz A. J.. Pozwany wskazał, iż wszystkie umowy pożyczki gotówkowej zawierał w lokalu znajdującym się w O., oznaczonym szyldem (...) s.c. i był przekonany, że właśnie z tym przedsiębiorcą umowę taką zawiera. W ocenie Sądu powyższe okoliczności dotyczące zawarcia umowy pożyczki pozwalały na powzięcie przez pozwanego błędnego przekonania, iż zawiera umowy z przedsiębiorcą, który zajmuje się udzielaniem kredytów konsumenckich. Brak informacji o fakcie jedynie pośrednictwa w zawieraniu umów pożyczki pomiędzy osobami fizycznymi wprowadzał pożyczkobiorcę w błąd. Co więcej, każdorazowo fakt udzielenia pożyczki uzależniony był od zawarcia ze współnikami (...) s.c. umowy zlecenia dotyczącej poręczenia wierzytelności, na którą opiewała dana umowa. Umowa zlecenia zawierana była za wynagrodzeniem w wysokości odpowiednio 28 zł, 101 zł oraz 110 zł.

Znamiennym jest także, co wynika z wiarygodnych dla Sądu zeznań pozwanego, że umowa pożyczki gotówkowej z dnia 10 listopada 2011 r. oraz 12 grudnia 2011 r. były zawierane, gdy pozwany pierwotnie chciał dokonać spłaty raty wcześniejszej pożyczki lub też prolongować termin jej spłaty. Proponowano mu wtedy rozwiązanie, polegające na wzięciu kolejnej pożyczki, która pokrywała koszty poprzedniej, co przyznał w piśmie procesowym pełnomocnik G. C..

Powyższe fakty poddają w wątpliwość rzetelność usług świadczonych przez (...) s.c., a tym samym samą umowę pożyczki gotówkowej z dnia 12 grudnia 2011 r.

Wskazać należy, iż regulacja Kodeksu cywilnego przewiduje możliwość uznania w ściśle określonych okolicznościach, iż zawarta pomiędzy stronami czynność prawna jest nieważna. Możliwość stosowania takiej ochrony przewiduje art. 58 §1 i 2 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważna jest także czynność prawna sprzeczna z zasadami współzycia społecznego.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie umowa pożyczki gotówkowej zawarta w dniu 12 grudnia 2011 r., a stanowiąca pierwotne źródło roszczenia pozwu jest nieważna z uwagi na to, iż z jednej strony miała na celu obejście przepisów ustawy o kredycie konsumenckim oraz przepisów kodeksu cywilnego w zakresie klauzul abuzywnych, a z drugiej okolicznościami dotyczącymi jej zawarcia, świadczącymi o tym, że jest ona sprzeczna z zasadami współzycia społecznego – niewprowadzania kontrahenta w błąd, uczciwości kontraktowej i rzetelności zawierania umów.

Czynność prawna mająca na celu obejście ustawy polega na takim ukształtowaniu jej treści, które z punktu widzenia formalnego (pozornie) nie sprzeciwia się ustawie, ale w rzeczywistości (w znaczeniu materialnym) zmierza do zrealizowania celu, którego osiągnięcie jest przez nią zakazane (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r., I UK 101/12 LEX nr 1250560). W przedmiotowej sprawie to właśnie w taki sposób ukształtowano treść umowy pożyczki oraz wszystkie towarzyszące jej zawarciu okoliczności, by ewentualny pożyczkobiorca miał świadomość, iż zawiera umowę z firmą zajmującą się udzielaniem pożyczek gotówkowych konsumentom, a nie z osobą fizyczną.

W wyniku zastosowanej konstrukcji, przedsiębiorca – współnicy (...) s.c. byli jedynie pośrednikami w udzielaniu pożyczek osobom fizycznym przez inne osoby fizyczne. Nie będąc pożyczkodawcą, przedsiębiorca umożliwił sobie wyłączenie stosowania do tworzonych przez siebie umów restrykcyjnych przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, czy też postanowień kodeksu cywilnego dotyczących zawierania umów pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Wobec takiego ukształtowania stosunku prawnego, umowa zawarta rzeczywiście pomiędzy A. M., a M. B. (1) podlega jedynie regulacji art. 720 – 725 k.c. dotyczącej umowy pożyczki.

Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim określa zasady i tryb zawierania umów o kredyt konsumencki; obowiązki kredytodawcy i pośrednika kredytowego w zakresie informacji udzielanych przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki oraz obowiązki konsumenta, kredytodawcy i pośrednika kredytowego w związku z zawartą umową o kredyt konsumencki; obowiązki kredytodawcy i pośrednika kredytowego w zakresie informacji udzielanych przed zawarciem umowy o kredyt zabezpieczony hipoteką oraz obowiązki w zakresie informacji zawartych w

umowie o kredyt zabezpieczony hipoteką oraz skutki uchybienia obowiązkom kredytodawcy. Stąd też stosowanie przepisów ustawy minimalizuje lub wyłącza ryzyko szkody, jaką może ponieść konsument zawierając umowę o udzieleniu kredytu konsumenckiego, czy też pożyczki gotówkowej. Zawierając umowę pożyczki pomiędzy osobami fizycznymi wyłącza się obowiązek stosowania postanowień powyższej ustawy chociażby w przedmiocie informowania konsumenta o warunkach kredytu, kosztach jego spłaty, kosztach dodatkowych umów, oprocentowania danego kredytu, itp. Stan ten stwarza pole do znacznych nadużyć, które w niniejszej sprawie przejawiały się chociażby poprzez niewykonanie obowiązków informujących przed zawarciem umowy pożyczki gotówkowej. Ponadto fakt, iż pozwany nie został poinformowany, iż w rzeczywistości pożyczkodawcą jest A. M., a nie przedsiębiorca (...) s.c. świadczy o tym, iż pośrednik chciał w rzeczywistości ukryć ten fakt, stwarzając tym samym pozory profesjonalizmu i kreując w świadomości pozwanego fałszywą informację, iż to spółka jest kredytodawcą.

Co więcej, ukształtowanie w ten sposób umowy pożyczki pozwoliło na niestosowanie do omawianej umowy przepisów kodeksu cywilnego dotyczących niedozwolonych postanowień umownych, które to mają zastosowanie jedynie do czynności prawnych dokonywanych pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. I tak, art. 385¹ § 1 k.c. przewiduje, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Nie ma zatem wątpliwości, iż brak obowiązku respektowania niedozwolonych postanowień umownych sprzyjało możliwości kształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób jak najbardziej korzystny dla przedsiębiorcy - spółki (...) s.c.

Należy zauważyć, że powyższe przepisy, jakich stosowanie zostało w tym wypadku wyłączone mają na celu ochronę konsumenta, którego pozycja bez ustawowego wsparcia byłaby znacznie słabsza w odniesieniu do przedsiębiorcy, który mógłby dowolnie sformułować treść stosunku prawnego jaki łączyłby go z konsumentem. Zabieg, jaki zastosowali wspólnicy (...) s.c. – podstawienia w umowie osoby fizycznej jako pożyczkodawcy - spowodował, iż pomimo faktycznej kontroli nad treścią umowy pożyczki, sposobem jej zawarcia i okolicznościami, w jakich tego dokonano, posługując się faktem, iż pożyczkodawcą była osoba fizyczna ukształtowano stosunek zobowiązaniowy właściwy dla osób fizycznych.

Sąd ustalił, iż M. B. (1) nie został poinformowany o szczególnych warunkach umowy pożyczki gotówkowej. Nie poinformowano go iż rzeczywistą rolę (...) s.c. jest jedynie pośrednictwo w udzielaniu pożyczek oraz jednoczesne ich poręczanie. Pozwany nie miał zatem świadomości, z kim w rzeczywistości zawiera umowę pożyczki. Powyższe jest zrozumiałe, gdyż przychodząc do lokalu przedsiębiorstwa oznaczonego jako (...) s.c. i zawierając fizycznie umowę pożyczki z jej przedstawicielem, nie wiedział o rzeczywistych skutkach podpisanych umów. Co więcej, pozwany wskazywał, iż nie mógł w tym samym biurze dokonać wpłaty raty należności wynikającej z umowy pożyczki, gdy natomiast podczas zawierania kolejnych umów, ich wartość zostawała zarachowana na poczet poprzednio istniejącej wierzytelności.

W konsekwencji Sąd uznał, że zawarta umowa była sprzeczna z zasadami współzycia społecznego. Zachowanie E. G., która podpisywała w imieniu przedsiębiorcy (...) s.c. i A. M. oraz pozostałych osób fizycznych umowy pożyczki pozwala na zakwalifikowanie go jako świadome wprowadzanie w błąd ewentualnego pożyczkobiorcy co do tożsamości pożyczkodawcy. Pozwany wskazywał, iż był pospieszany przy podpisywaniu dokumentów związanych z udzieleniem pożyczki, przy czym nie zaproponowano mu odrębnego egzemplarza umowy, który mógłby zabrać i zapoznać się z nim bez pośpiechu. Nie można zatem kwestionować, iż forma udzielania pożyczek gotówkowych (w tym omawianej umowy) naruszała zasady współzycia społecznego, w tym wzajemnego zaufania pomiędzy stronami stosunku zobowiązaniowego oraz powinna zostać poczytywana jako rażąco nieuczciwa i krzywdząca dla pożyczkobiorcy. Sytuacja ta miałaby zupełnie inny wymiar, jeżeli pozwany zostałby poinformowany, iż rzeczywistym pożyczkodawcą jest A. M. i pomimo tego nadal byłby zainteresowany zawarciem właśnie z tą osobą umowy pożyczki.

Należy podkreślić, iż wyrażona w art. 353¹ k.c. zasada swobody umów nie oznacza abstrakcyjnej dowolności, ale obejmuje także przyzwolenie na faktyczną nierówność stron umowy. Wskazana nierówność nie może mieć jednak charakteru rażącego i tym samym przybierać postać nieakceptowaną w stosunkach danego rodzaju. Podkreślić trzeba, iż uprzywilejowana pozycja pożyczkodawcy w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie wynikała ze swobodnie ukształtowanego przez strony stosunku zobowiązaniowego, ale z wprowadzenia w błąd drugiej strony umowy i tym samym z jej nieświadomości.

Mając na uwadze dokonane ustalenia stwierdzić trzeba, iż umowa pożyczki gotówkowej zawarta pomiędzy A. M. a M. B. (1) jest nieważna. Bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż faktycznie wywarła skutek zgodny z przepisami prawa - doszło do zawarcia umowy pożyczki gotówkowej pomiędzy osobami fizycznymi, gdyż jej celem było zawarcie umowy z pominięciem przepisów ustawowych gwarantujących konsumentowi ochronę w stosunkach prawnych łączących go z przedsiębiorcą.

Stwierdzenie nieważności umowy stanowiącej źródło roszczenia, z którym w niniejszym postępowaniu występował G. C. powodowało, iż utracił on legitymację do żądania zapłaty owej wierzytelności. Wynika to stąd, iż umowa przelewu wierzytelności, stanowiąca przedmiot niniejszego postępowania wskazywała, iż zbywana jest wierzytelność z umowy pożyczki gotówkowej zawartej dniu 12 grudnia 2011 r. przez M. B. (1). Z uwagi na fakt, iż umowa ta jest nieważna i była nieważna od chwili jej zawarcia, co Sąd jedynie stwierdził w niniejszym postępowaniu, nie doszło do cesji nieistniejącej wierzytelności.

Wskazać należy, iż Sąd nie kwestionuje, iż na skutek zawarcia spornej umowy wciąż istnieje niespłacona przez pozwanego wierzytelność, jednakże stanowi ona jego bezpodstawne wzbogacenie. Z uwagi na zmianę źródła pochodzenia tej wierzytelności, która ewentualnie mogłaby przysługiwać osobie, której środki w rzeczywistości zostały przekazane M. B. (1), to ta osoba mogłaby wystąpić z roszczeniem z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Jednakże okoliczność ta pozostawała poza przedmiotem niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo jako bezpodstawne.

SSR Marcin Korajczyk

(...)

SSR Marcin Korajczyk